

JANUARI

En bit in i december kom vintern på riktigt. En lång period med minusgrader gjorde att vi kunde åka skridskor vid badplatsen. Sedan, lagom till jullovet, kom snön. Massor med snö! Vi gjorde ett skidspår i parken och gick till pulkabacken nästan varje dag. Men efter nyår började mamma jobba igen och jullovet kändes enformigt. En mulen dag när det regnade på tvären hittade jag och Stella ett helt nytt pussel med trehundra bitar på en hylla i köket. Vi tänkte att mamma måste ha ställt det där för att vi skulle ha något att roa oss med, så vi slog oss ner vid köksbordet och satte igång att pussla. Pusslets motiv föreställde en uppfinnarens skrivbord med ritningar, instrument och kryptiska anteckningar huller om buller.

– Det ser ut som ditt skrivbord, retades Stella.

Tyvärr hade hon typ rätt. Jag är inte särskilt ordningsam av mig.

Efter lunch, när pusslet började bli klart fick jag syn på en pytteliten an-

teckning i bilden. Den fanns på en av uppfinnarens papperslappar, men såg nästan ut att vara skriven på pusslet.

Jag är överlägset störst. Jag väger mer än dubbelt så mycket som alla andra tillsammans. Jag delar namn med gudarnas gud, den som sägs hålla till på det högsta bergets topp.

Meddelandet var uppenbarligen riktat till mig, och det kändes kusligt på något sätt. En kall kår ilade längs min ryggrad och jag kom mig liksom inte för att säga något till Stella. Den förra ledtråden hade varit så intetsäggande att jag nästan gett upp tanken på att lösa rymdmysteriet. Och så plötsligt dök nästa ledtråd upp! Vårt pusslande stämde ju också med budskapet som Luna funnit vid flaggstången. ... *Som en detektiv lägger han samman bit för bit.*

När Stella gick för att köpa mjölk ringde jag Luna och läste upp ledtråden. Hon lät överraskad och lättad.

– Jag blir snurrig av det här mysteriet, sa hon. Precis när jag lyckats glömma bort det så kommer det nya ledtrådar.

– Vilken planet är störst? undrade jag.

– Det är Jupiter, sa Luna. Med samma namn som de romerska gudarnas gud. Men om vi ska ha någon aning om var vi ska leta så behöver jag tabellen. Vänta!

Efter en stund kom hon tillbaka.

– Jupiter ska ligga fem kilometer från Helios, men det hjälper inte oss. Vi vet ju inte i vilken riktning.

Något högt berg fanns inte där vi bodde. Det enda jag kunde komma på var pulkabacken. Det var inte direkt ett berg, och verkligen inget som skulle passa som boning för gudarnas gud. Men vi var ju tvungna att leta någonstans, så vi bestämde oss för att gå dit trots att vädret inte var särskilt lockande.

Från våra gator kunde man gå genom ett naturområde och nästan hela vägen till pulkabacken på gång- och cykelvägar. Kommunen hade bestämt att gång- och cykelvägar skulle gå först när det var dags för snöröjning och sandning. Det gjorde att de som gick och cyklade kunde fortsätta med det även på vintern.

När vi nästan var framme vid pulkabacken behövde vi korsa en större väg. Det fanns ett övergångsställe, men vägen lutade och kunde ibland vara hal. Det gällde att se upp, för en del bilister glömde halkrisken och körde för fort. En gång förra vintern stannade en bil för oss vid övergångsstället. Innan vi hunnit över kom ytterligare en bil och körde in i den första med en smäll. Den hade nog försökt bromsa, men det var för halt. Vi blev rädda men klara-de oss helskinnade. Medan vi gick till backen för att leka stod de två förarna och bråkade om vems fel det var.

Äntligen var vi framme vid foten av pulkabacken. Fast vi inte gått särskilt långt, hade det bistra vädret gjort promenaden mer och mer strapatsrik. Luna började se frusen ut. Själv kände jag hur snöslasket hade sipprat in i mina slitna kängor. När vi kämpade oss uppför backen i busvädret kände vi oss som två äventyrare på en expedition till någon avlägsen bergskedja.

Plötsligt drog Luna mig i jackärmen. Hennes ansikte hade spruckit upp i ett stort leende när hon pekade mot toppen.

– Jupiter, flämtade hon.

Och där låg den såklart. Jättesnöbol-len som vi arbetat med för flera dagar sedan. Hur kunde vi ha glömt den? En stor skulptur av Snömannen hade vi tänkt att det skulle bli, men vi orkade bara till underdelen. Framme vid bollen insåg jag att den var ännu större än i mitt minne. Så stor att Luna och jag bara precis kunde nå varandras händer när vi satt på varsin sida. Inte konstigt att den var jobbig att rulla i uppförs-backen. Efter en snabb undersökning

hittade vi ett hål i bollen och där låg en hoprullad plastficka med nästa ledtråd.

– Du, sa Luna när vi gick hemåt. Vi får gå hit en annan dag och bygga klart den här gubben.

– Och den ska inte heta Snömannen, sa jag. Den ska heta Jupiter.

– Japp, sa Luna. Gudarnas gud.

Efter upptäckten vid pulkabacken gick vi hem till mig för att värma oss. Stella var hemma och frågade om vi ville ha fika. Det ville vi såklart.

– Finns det ... började jag

– ... Kurres chokladbollar? avbröt Stella med en röst som liknade min. Nähä du, inte idag heller. Men smörgås och gamla julkakor!

– Okej, sa jag.

Jag var visst ganska förutsägbar.

När vi satt vid köksbordet pekade jag lite diskret så att Luna skulle se ledtråden i pusslet.

– Å vilket fint pussel, sa Luna en smula tillgjort.

Vi fnissade i samförstånd.

– Vad är det med er, sa Stella och tittade konstigt på oss.

Det kändes lite stelt, men man måste faktiskt få ha hemligheter för sin storasyster. Efter fikat gick vi in på mitt rum för att läsa den nya ledtråden.

Jag är en av de fyra gasjättarna. En mystiskt glittrande pärla. Vad har vi planeter gemensamt? Just det, namn från romerska gudar. Så varför har just jag fått namn av en grekisk?

Vi hade fått tillbaka självförtroendet och spånade vilt efter idéer om var vi skulle kunna hitta nästa himlakropp. Kanske skulle vi hitta den redan innan skolan började? Inte anade vi att det skulle dröja ända till nästa lov.